

Iambi de variis argumentis

Τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν καὶ ὁμολογητοῦ Θεοδώρου, ἡγουμένου τῶν
Στουδίου, ἱαμβοὶ εἰς διαφόρους ὑποθέσεις

Εἰς τὰ λείψανα τῶν ἀγίων μαρτύρων

Χάριν βρούσαν θεῖαν ἐν τοῖς λειψάνοις πᾶς τις συλήσει πίστιν αἰμόρρου
φέρων· ψαύων γὰρ αὐτῶν, ὡς ἐκείνη κρασπέδου, ῥώσειε σῶμα καὶ ψυχὴν ἀγιάσει.

2 Εἰς τὴν κέλλαν τοῦ πατρὸς ἡμῶν

Θρήνει με, κέλλα, σχοῦσα νωθρὸν ἐργάτην, μόνον κάκιστον, ὧνπερ ἔσχες
κτητόρων. Οὐ λαμπρύνω σε τῶν προσευχῶν τῷ φάει· οὐ δὴ πιαίνω τῇ ῥοῇ τῶν
δακρύων· οὐδ' αὖ καθαίρω τῆς ἀγνείας τοῖς τρόποις. Ἄλλ' οὖν σύ, Σῶτερ, Κτίστα,
Φωστήρ τῶν ὄλων, ἔγειρον, ἐξύπνισον εἰς τὸν σὸν φόβον, πρόσγευσον εἰς ἔρωτα τῆς
σῆς ἀγάπης, πτέρωσον ἀρθῆναί με τῶν παθῶν ἄνω, ἕως πάρεστι καιρὸς εἰς
εὐπραξίαν, ἵνα προσοίσω δόξαν, εὐχαριστίαν σοὶ τῷ θέλοντι πᾶσι τὴν σωτηρίαν.

3 Εἰς ἀποτασσομένους ἄνδρες βροτοί, φύγωμεν ἐκ κόσμου πλάνου

Χριστὸς καλεῖ, δράμωμεν· εὐπλους γὰρ βίος ζάλης, μεριμνῶν καὶ στροφῶν
ὑπερπλέων. Φροντὶς γὰρ αὕτη τῷ μοναστῇ καὶ μόνον τυχεῖν ἐκείνου τοῦ γαληνοῦ
λιμένος, ἐν ᾧ πέπαυται τῶν λυπηρῶν πᾶς πόνος. Ὡ πῶς πάνυμνος ὁ ξένος τούτων
βίος! Καὶ τίς φρόνιμος πραγματευτῆς κερδάνων; Ὅς πάντ' ἀφείς ἔλοιτο τὸν σταυρὸν
φέρειν.

4 Εἰς ἡγούμενον

Οἷόνπερ ὕψος τῆς προεδρίας βλέπων κατ' ἀξίαν πρόσβαινε τῷ βαθμῷ
τρέμων· εἴλου γὰρ ἔργον κινδύνων πολλῶν γέμον, πολλῆς μερίμνης οὐδὲ μικρᾶς
φροντίδος. Σκόπει, προμηθοῦ γρηγόρως οὐς ἐξάγεις· μὴ σου συληθῇ θρέμμα πως
ἀπειρία. Σαυτὸν τεθεικῶς εἰς τύπον καλῶν τρόπων εἴση γὰρ εἰδῶς, ὡς ὑφέξεις τὸν
λόγον, ὅτ' ἂν καθεσθῇ Χριστὸς εἰς πάντων κρίσιν.

5 Εἰς ὑποτακτικόν

Δεῦρ' ἐλθέ, πύκτα, δεῦρό μοι, στῆθι ζέων, τοὺς ἀχένας σου κλίνων
εὐεπηκόως, ὄλος ταπεινός, νεκρὸς ὢν ἐν τῷ θέλειν, πᾶν ἐνθύμημα φανερῶν τῆς
καρδίας, ὡς ἂν τελείως ἐμμένῃς τῷ σταδίῳ. Μὴ σ' ἐκφοβεῖτω μήτ' ἔρημος, μὴ
στύλος, μήτ' ἄλλο τάγμα τῶν Θεοδρόμων βίων· προὔχεις ἀπάντων, ὡς Θεογράφως
ἔχει· τοῦ μαρτύρων πρώτου γὰρ οὐδὸν ἀνύεις.

6 Εἰς τὸν τὰ δεύτερα φέροντα

Μωσῆς μὲν ἄρχων, Ναυΐδης δὲ συνθέων εὐθὺς μετ' αὐτόν, ὡς παραστάτης ξένος. Καὶ σὺ πρόσωπον δεύτερον στάσει πέλων, πῶς τὴν ἀδελφότητα συγκρατεῖς, σκόπει· ἡγοῦ, καθηγοῦ καὶ συνασπίζου τόνω, εἰρηνικῶς τε συμπαθῶς καὶ πραέως, νόμους φυλάττων ἐκ Θεοῦ τοὺς κειμένους, κρίσεις δικαίας ἐκφέρων ἀπροσκόπως, νῦν μὲν συναλγῶν τοῖς κάμνουσιν ἐκ πάθους, νῦν δὲ προθυμῶν τοὺς τρέχοντας ἐκ πόθου, ἴν' ἀξιωθῆς ἐννόμου δημαρχίας, ὡς αὐτὸς ἄξων τὸν λεῶν τοῦ Κυρίου.

7 Εἰς τὸν οἰκονόμον

Ἔργον Στεφάνου, τοῦ στέφους τῶν μαρτύρων, λαχῶν, ἐπάρχειν εἰς τὸ τὰς χρείας νέμειν τῇ Χριστολέκτῳ τῶν ἀδελφῶν πληθύϊ, δίδου κόπους σου τῷ Θεῷ καθ' ἡμέραν, τηρῶν ἕκαστον ὡς μέλος σὸν ἐμπόνως· οὐ γὰρ σχέσει τόν, τὸν δὲ μίσει καὶ φθόνω, πάντων δ' ὁμοίως προβλέπων τὸ συμφέρον, ὡς μὴ κινεῖσθαι τὸν τινὰ πρὸς ἄχρεῶν, ἀλλ' ἐξ ἑαυτοῦ τὸ προσῆκον εἰσφέρεις, ὡς ἂν πρεπόντως ἐκτελῶν σου τὸν δρόμον, ἀπροσκόπως τε πανσθενῶς, Θεοφρόνως, τὸν μισθὸν εὖροις ἥσπερ εἴλω φροντίδος.

8 Εἰς τοὺς ἐπιστημονάρχας

Οἱ τῆς ἀδελφότητος ἐξειληφότες κρίσιν τε κρίνειν καὶ δίκαιον ἐξάγειν, μὴ δὴ κατ' ὄψιν ἐξάγοιτε τὰς φάσεις, μὴ προσπαθεία, μηδὲ μῆνιδος χάριν, μὴ προσφιλεῖ τε μηδ' ἀπεχθεῖ καρδία, ἀλλ' ἠπίως τε συμπαθῶς, οἰκτιρμόνως, βουλευτικῶς τε μακροθύμως, εὐτόνως, τὸν νοῦν ἀκραιφνῶς ὀξύναντες, ὡς βέλος, κατὰ σκοπὸν βάλλοιτε τοὺς εὐθεῖς λόγους, ὅπως τ' ἀληθῆς παντὶ θηρῶντες λόγῳ Θεῷ δικαίας προσφέροιτε τὰς κρίσεις· ὧ γὰρ κρινεῖτε, καὶ κριθήσεσθε τρόπῳ.

9 Εἰς τοὺς ἐπιτηρητάς

Τάξει τεθέντες ὁμμάτων τοῖς συγγόνις ὁρᾶτε καὶ τηρεῖτε πάντας εὐσκόπως ἐν ἡμέραις, ἐν νυξίν, ἐν μεσημβρίαις, μήπου πρόσωπα τῶν νέων εἶεν δύο, μήπου γίνωνται φατρία, συσκηνία, παρρησιῶν ὄλεθρος, ἔργα τοῦ σκότους, στρήνοι, γέλωτες, ὕβρεως ἀταξία καὶ πᾶν πονηρὸν τοῦ Θεοῦ πόρρω φέρον· ταῦτ' ἐκλαλοῦντες πυκνὰ τοῖς πρωτοστάταις, ἀπροσπαθεία, τῆς ἀληθείας λόγῳ, τύχοιτε θείας ἀτρεκῶς ἐποψίας τὴν ἀντάμειψιν τῶν καλῶν ἐσχηκότες.

10 Εἰς τὸν κανονάρχην

Ἄρχηγός ἐστὼς τῆς λύρας τῶν ἀσμάτων ψάλτιγξ φάνηθι τῇ μελουργία ξένη· σάλπιζε καιρῷ τὸ ξύλον, καθὼς δέοι, κίνει δέ σου τὴν γλῶσσαν ὡς πληκτρον φέρων, ἀεὶ πρεπόντως τὸν στοχὸν συνεισάγων ἀσύγχυτον, κάλληχον, ὄργάνου δίκην, τὸ τῆς ἀδελφότητος εὐρυθμῶν στόμα· τάσσοις ἅπαντα πᾶσιν ἀξιοχρέως, μὴ πρὸς χάριν, μὴ μῆνιν ἢ λύπης δόσιν, ἀλλ' ἐν δικαίῳ τῷ λόγῳ καὶ τῷ τρόπῳ· πάντες γὰρ εἰσι τοῦ Θεοῦ καὶ σοῦ μέλη. Οὕτως φρονῶν γοῦν ἐκ Θεοῦ λήψη στέφος.

11 Εἰς τὸν ταξιάρχην

Τοῦ ταξιαρχεῖν τὸν λόγον δεδεγμένος, ὡς ταξίαρχος τοῦ λεῶ τοῦ Κυρίου, τάξιν φύλαττε παντὶ καιρῷ καὶ τόπῳ, ἐν εἰσόδοις ὁμοῦ τε καὶ διεξόδοις, ἐν ταῖς ὑπανταῖς ὄψεων τῶν ἐξόχων, ἐν τοῖς ἀθροισμοῖς τοῦ ναοῦ τοῦ Δεσπότου, χοροστατῶν ἅπαντας εἰρμῷ καὶ λόγῳ, τηρῶν ἐκάστου τὴν τεταγμένην βάσιν, στολὴν ἀπαιτῶν καὶ βάδισμα τὸ πρέπον. Εἰ ταῦτα ποιεῖς ἐμφρόνως καὶ συντόνως, Θεοπρεπῶς τε πραέως, κεκριμένως, ἕξεις χάριν καὶ μισθὸν ἐκ Θεοῦ μέγαν. 12 Εἰς τὸν κελλαρίτην Τίς ὡς σύ, τέκνον, ἐργάτης Θεοῦ πέλει; Ἔχεις γὰρ ἔργον σφόδρα τῶν ἄλλων πλέον, τῶν τῆς ἀδελφότητος ἄρχων βρωμάτων. Ὅλος πρόσελθε πανσθενῶς τῇ φροντίδι, διδοὺς ἐκάστῳ τὸ προσήκον ἐν κρίσει. Πυρὰς δέχοιο τῆς πολυζητησίας, ἐκεῖνον οὕτως, ἄλλον ἀλλοίως φέρων, πράως, γαληνῶς, συμπαθῶς, οἰκτιρμόνως. Οὕτως γὰρ ἕξεις σὺν Στεφάνῳ τὸ στέφος.

13 Εἰς τὸν ἀριστητάριον

Ἀριστοποιῶν τοῖς ἀδελφοῖς σου, τέκος, εὖ μοι στίβαζε τῶν τραπεζῶν τὰς θέσεις, σταθμῷ τὸν ἄρτον· εἴ τι δ' ἂν βρωτὸν τύχη, ἴσως μερίζων, τοῖς δὲ μείζοσι πλέον· διπλῆς τιμῆς γὰρ ἀξιοῦν τούτους λόγος. Φείδου δ' ὁμοίως καὶ τὸν ὑστεροστάτην· ἅπας γὰρ ἐστὶ σὸν μέλος, κἂν οὐκ ἴσως. Καὶ μὴν παρεστῶς ὡς τραπέζῃ Δεσπότου ἀποστόλοις νόμιζε δουλείαν φέρειν. Στρέφου, θεώρει, νηρὸν ἄλλο περ νέμων, ἵν' εὖ γένηται καὶ χάρις σοι πλουσία.

14 Εἰς τὸν ὀψοποιόν

Τὸν ὀψοποιὸν τίς σε, τέκνον, οὐ στέφει πολὺν φέροντα τὸν κόπον καθ' ἡμέραν; Δουλευτικόν σοι χρῆμα, μισθὸς δ' οὖν μέγας· χρήσις ῥυπώδης, ἀλλὰ πλυτρὶς πταισμάτων· φλέγει σε νῦν πῦρ, οὐ τὸ μέλλον δὲ κρίνει. Προσβάς σταθηρὸς λοιπὸν εἰς τὴν ἐψίαν ἔωθεν εὐθύς κλῶν δαλούς, χύτρας κλύε, βρώσεις προσεψῶν ὡς Θεοῦ τὰ τῶν τέκνων· εὐχαῖς ἀλίζοις ταῦτα, ὥσπερ ἀρτύσεις, ἵν' εὐλογηθῆς ὡς Ἰακώβ τῷ πάλαι, καὶ χαῖρε τούτοις ἐκτελῶν σου τὸν δρόμον. 15 Εἰς τοὺς ῥαφεῖς ἦτοι βεστηαρίουσ' Ὑμεῖς ἔπαρχοι καὶ διαιτηταὶ μάλα τῶν τῆς ἀδελφότητος ἀμφιασμάτων, ἀγὼν ὑμῖν οὐ μικρὸς ἐν τούτῳ πέλει, φροντίς δὲ πολλή καὶ μέριμνα καὶ κόπος· ῥάπτειν, νεουργεῖν, ἐκκαθαίρειν καὶ πλύνειν, νέμειν ἐκάστῳ τὸ προσαρμοζόν λόγῳ, ἴσως μὲν οὐκ, ἴσως δὲ φίλτρῳ καὶ πόθῳ, ἄλλου γὰρ ἄλλος ἀξιώτερος πόνῳ. Σκοπεῖτε λοιπὸν ταῦτα ποιεῖν σωφρόνως, ὅπως ἀμοιβῶν ἀντιλήψεσθε χρέος πρὸς τοῦ Θεοῦ διδοῦντος ἀξίας δόσεις.

16 Εἰς τοὺς ἀφυπνιστάς

Πρὸς πᾶσιν ἄλλοις οὐδ' ὑμῖν μικρὸς κόπος· διεξανιστᾶν τοὺς ὑπνώδεις συγγόνους, συνεισελαύνειν τοὺς γυρευτάς εἰς μέσον. Τοίνυν ἐπειδ' ἂν σαλπίσῃ τις τὸ ξύλον, ὡς ἄγγελοι παρευθὺ δεδραμηκότες εἰς πάντα κοιτωνίσκον, εἰς κρυπτὸν τόπον, ἐγείρετε πρὸς ὕμνον ἀχράντων λόγων, συνεισφέροντες εἰς νεῶν τοῦ Δεσπότου ἐν ἡμέραις, ἐν νυξίν, ἐν μεσημβρίαῖς, ἕκαστον αὐτῶν προσκαλοῦντες εὐθέτως, ὅπως ὑμῖν τὸν μισθὸν ἄξιον νέμη ὁ πάντα μετρῶν καὶ νέμων κατ' ἀξίαν.

17 Εἰς τὸν νοσοκόμον

Τὸ χρῆμα θεῖον, ἀσθενῶν βάρη φέρειν· τούτου λαχῶν πύκτευσον, ὦ μοι τεκνίον, θερμῶς, προθύμως ἐκτελεῖν σου τὸν δρόμον. Ἐωθεν εὐθὺς τοὺς κλινήρεις σου βλέποις, ἄλλου πρὸ παντὸς φαρμακεύων τοῖς λόγοις· εἶτ' αὐτὸν πρεπόντως προσφέρεις σιτῶν δόσεις, ὡς χρῆ δ' ἐκάστῳ, συνδιακρίσει λόγου· μέλος γάρ ἐστι, μὴ παρέρχου τὸν πέλας. Οὕτως ὑπηρετοῦντι μισθὸς σοι μέγας· φῶς ἀπρόσιτον, οὐρανῶν εὐκληρία.

18 Εἰς τοὺς νοσοῦντας

Τὸ τῆς νόσου μοι δῶρον εἶ, τέκνον, δέχου· ἐπισκοπὴ γάρ ἐστι θείας φροντίδος. Φέροις ἀνεκτῶς τῆς καμίνου τὴν φλόγα ἐν τῷ δροσισμῷ τῆς ἀπευχαριστίας. Ἰὼβ γένοιο, τοὺς ἐκείνου φῶν λόγους, ἐφ' οἷς ἀμαρτεῖν οὐκ ἀνῆκε κὰν λόγῳ. Κὰν δ' αὐτὸν παρέλθη τίς σε μὴ βλέψας, σίγα, ἐν πᾶσιν αἰνῶν τῇ κατὰ χρεῖαν δόσει, ἴν' εὐπαθήσης σώματι πρὸς καρδίαν.

19 Εἰς τοὺς σκοιτεῖς

Πεδιλοποιῶν ὡς ἄριστος ἢ τέχνη· ἀποστόλου γάρ ἐστι Παύλου τοῦ πάνυ. Ζηλοῦντες αὐτοῦ τοὺς ἰδῶντας τῶν κόπων δέξασθε θερμῶς τοὺς πόνους καθ' ἡμέραν ὡς ἐργάται Χριστοῦ, τῆσδε φροντίδος, δέρρεις τε βύρσας, ὡς δέον, τετμηκότες, παλαιὰ καινουργοῦντες, εἶτα καὶ νέα, μὴ νωθρότητι πρὸς παράχρησιν λόγου ριπτοῦντες, εἴ τι τῶν ριφῆς οὐκ ἀξίων, ἢ τὴν τομὴν φέροντες ἔλλειπῶς ὑπερ. Ἄπαντα γὰρ ποιοῦντες ἀξιοχρέως τῶν μαρτυρούντων ἐξανύσετε δρόμον. 20 Εἰς τὸ κοιμητήριον Ὁ δούς τὸν ὕπνον πᾶσιν εἰς λύτρον κόπων, ὥνπερ παρέσχεν ἢ διαυγῆς ἡμέρα, κάμοι παράσχου, Χριστέ μου, Θεοῦ Λόγε, κοῦφον τὸν ὕπνον, ἠδὺ καὶ ταχυδρόμον, φαντασμάτων μὲν τῶν κακῶν ἐξωσμένον, ὄνειράτων δὲ τῶν καλῶν πεπλησμένον. Καί μ' ἐξέγειρον κρουσματοῦντος τοῦ ξύλου ἀνέκλυτον, σταθηρὸν εὐθύμως ἄδειν, ἰστῶν πόδας μου καρτερῶς ἐν αἰνέσει, φρουρῶν νόας μου δαιμόνων πανουργίας, γλῶσσαν τρανῶν μου πρὸς τὸ μέλπειν εὐτόνως, εἰς δόξαν, αἶνον τοῦ μεγίστου σου κράτους, ὅπως τέλειος νυκτερεύσας, ὀρθρίσας τὸ φῶς ἴδω σου τῶν ἐντολῶν πρωΐθεν.

21 Εἰς πλουσίους καὶ πένητας

Ἴσθι τίς ὢν, ἄνθρωπε, καὶ τί σοι μένει, ὅπη παροικεῖς καὶ ἡμετασταίηντ' ἔχοις. Ὅλος γίνοιο πρὸς τ' ἄνω τῇ φροντίδι· πλήρες γ' ἐκεῖ φῶς, ἀλλὰ καὶ κρίσις ἄληξ. Τῷ τῆδ' ὅτ' εἴποις· αὐρα, ῥοῦς καὶ νυκτόναρ, χρυσὸς χοοῦται, δόξ' ἀπανθεῖ, τ' ἄλλα ῥεῖ. Πολύστονα, θρηνηρὰ πάντα τάνθάδε. Ἔχε προσεκτῶς, μὴ σε κυλίση χρόνος, οὐ μὴ παλινάγραιτον ἢ παικτὸν πέλει.

22 Εἰς κοσμικοῦς

Χριστοῦ μαθηταί, τοῦ καλοῦ καὶ πραέος, μῆνιν φέροντες εἰς ἑαυτοὺς ταῖς μάχαις, πῶς εἰς τὸν αὐτοῦ βαίνετε φρικτὸν δόμον; Δώρων πανάγων πῶς μεθέξετε

ξένως; Καὶ μὴν Ἰούδας, ὁ προσελθὼν ἐν δόλῳ, φιλῶν μὲν ἕξω, μηνιῶν δὲ τοῖς ἕσω, ὤφθη μαθητῆς πεπρακῶς τὸν Δεσπότην. Μηδεὶς παρίτω λοιπὸν ἐχθρωδῶς ἔχων, ξίφος κατ' αὐτοῦ πηγνύων τῇ καρδίᾳ, αἰώνιον πῦρ ἀντίδωρον λαμβάνων. Γνόντες τὰ τῆδε προσφιλῶς σχῶμεν πάνυ.

23 Εἰς ὀδίτην

Ἐλθὼν καθέζου πᾶς τις ὕβρεως δίχα· Θεοῦ γάρ ἐστιν οἶκος ἔνθάπερ, φίλε. Κρούσας δὲ λέξον αἰτίαν, καθ' ἣν πάρει, πρὸς μικρὸν αὐτε μακροθυμῶν τὴν φάσιν. Εἶσω δὲ βαίνων σὺν φόβῳ τε καὶ πόθῳ τῷ Δεσπότη σου τὰς προσευχάς σου δίδου. Μηδὲν δὲ φάσκε τῶν ματαίων τοῦ βίου, συντυγχάνων γε τοῖς φυγοῦσι τὸν βίον. Ἄλλ' εἴ τι σεμνόν, εἴ τι τερπνόν ἐν λόγοις, ἀποκρίθητι, φράζε πρὸς πᾶν, ὃ πρόπει, ἵν' εὐαγῶς ἐνθένδε καὶ σωτηρίως παλινστροφῆσθαι εἰς τὰ οἰκεῖα τρέχων.

24 Εἰς τοὺς παριόντας

Πῶς σου πορεύῃ τὴν ὁδόν, φίλε, σκόπει· τὴν πρακτικὴν δὲ λεκτέον καὶ γνωστέον. Κρημνοί, λόχοι, θήρατρα πολλὰ τοῦ Πλάνου, τὰ δέ· φθόνοι, γέλωτες, ὕβρεως κόροι, πορνεία, δόξα, χρημάτων ἔρωσ, φόνοι, μέθη, κλοπή, μοιχεία καὶ πᾶν ἄλλο τι. Μὴ προσπαρῆς που, μὴ πέσης πτώμα ξένον· κἂν συμβέβηκεν, ἐξανάστα τῷ τάχει, ἐπεὶ πυρὸς δίκη σε παμφάγου μένει.

25 Ἐπίγραμμα εἰς τὴν μονήν

Προαύλιον πέφηνα ποιμένης αἰσίας, τοῦ προταγοῦς γάρ εἰμι φωτοπροδρόμου, λείας λογικῶν θρεμμάτων πεπλησμένης, ὧν βίος ἄζυξ, ὧν πόλις ὕψους πόλος, ὧν πᾶς ἕκαστος καὶ καθ' εἷς ἅπας πόθῳ, ὧν οὐτινός τι, τοῦδε πάντων κτημάτων· κλῆρος γάρ αὐτοῖς ἡ Θεοῦ σχέσις μόνη. Ὡς ἀσφαλῆς, ὡς ἐσθλὸς ἦνυσται δρόμος τῶν κοινοβικῶς πανταχῶς ἐζηκότων.

26 Εἰς τὸν πυλωρόν

Ἔσω παρεστῶς ἔνθάπερ, τέκνον, φόβῳ, πύλη γάρ ἐστι θείας εἰσοδ' ἐξόδου, δίδου, δέχοιο τὰς φάσεις ἐν συγκρίσει· ἄγγελλε ταῦτα τῶν ὅσα πρόπον φάναι, σίγα δ' ἐκεῖνα τῶν ὅσα βλάβην φέρει· τοῖς ἔνδον, ἕξω, κἂν ἀδελφοῖς, κἂν ξένοις, κλείων, ἀνοίγων πρὸς δὲ καιρὸν, οἷς πρόπει, πτωχῶ τε χρεῖαν νεῖμον, εἰ δὲ μὴ, λόγον· οὕτως γὰρ ἕξεις μισθὸν ἐν παραστάσει.

27 Εἰς ἀπερχόμενον ἀδελφὸν εἰς διακονίαν

Πρὶν ἐκπορεύσῃ τὴν πύλην ταύτην, τέκος, σφραγίδα προσθεῖς εἰς ἅπαν μέλους τόπον· ἴθι πρὸς ἄσπερ ἐξεπέμφθης φροντίδας, κάτω νενευκῶς [ἐξωθούμενος βλάβας], ψαλμόν, προσευχὴν, ταῖν δυοῖν ἐν, προσλέγων, τὰς ἀστικώδεις ἐξωθούμενος βλάβας. Φεύγοις γυναιξὶ συντραφῆναι, κἂν τύχη· στραφεῖς δὲ τάχει τῆς μονῆς εἶσω μένε, μὴ ὥσπερ ἰχθὺς ἀλὸς ἕξωθεν θάνης.

28 Εἰς ὑποστρέφοντα ἀδελφὸν ἀπὸ διακονίας

Παλινστροφήσας, τέκνον, ἐκ τῆς φροντίδος σύστρεψον εὐθύς σαρκὶ καὶ νοῦν σου πλάνον, εἰκαῖον οὐδὲν ἔνδον ἕξωθεν φέρων, ἀλλ' εἴ τι σεμνόν· καὶ τὸ τοῖς πρωτοστάταις. Λόγον γὰρ οὐ φῆς τῆς ματαιοκοσμίας· «Εἶδον, βέβρωκα· καὶ τὸ καὶ τὸ τυγχάνει», καὶ γοῦν ὁ τίς καὶ τίσδε φωνεῖ σοι τάδε. Ἀνατροπὴν γὰρ τοῖσδε κερνῶν τῷ πέλας ἀρᾶς προφήτου χρηματίζεις ἀξίως.

29 Εἰς τὸ ξενοδοχεῖον

Προβάτε, δεῦτε, τῇ ξενιζούσῃ στέγῃ, ἄνδρες πορευταί, τοῖς πόνοις κεκμηκότες, μετεκλάβοιτε τῶν ἐμῶν ξενισμάτων· ἄρτου ποθητοῦ, τοῦ τρέφοντος καρδίαν, ποτοῦ γλυκείου, τοῦ ῥέοντος ἀφθόνως, σκεπασμάτων τε τῶν ψύχους ἀλλοτριῶν, ἃ μοι παρέσχε, τῷ Θεογνώστῳ, φίλοι, ἐκ τῶν πανόλβων δωρεῶν αὐτοῦ χάριν ὁ Δεσπότης μου Χριστός, ὁ πλουτοβρύτης· ἐπευλογοῦντες αὐτὸν ὡς κοσμοτρόφον, κάμοι προσευχὴν ἀντιποιοῦντες μόνον, ὅπως ἐκεῖθεν, τῷ φιλοξένῳ τρόπῳ, τοὺς Ἀβραάμ τύχοιμι κόλπους εἰσδύναι.

30 Εἰς ἀγίας εἰκόνας

Ἦνπερ βλέπεις εἰκόνα, Χριστοῦ τυγχάνει· Χριστὸν δὲ καὐτὴν λέξον, ἀλλ' ὁμωνύμως· κλήσει γὰρ ἔστι ταυτότης, ἀλλ' οὐ φύσει· ἀμφοῖν δὲ προσκύνησις ἀσχίστως μία. Ὁ τοίνυν ταύτην προσκυνῶν Χριστὸν σέβει, μὴ προσκυνῶν γὰρ ἐχθρὸς αὐτοῦ καὶ πάνυ, ὡς τὴν ἀναγραφεῖσαν ἔνσαρκον θεᾶν τούτου μεμηνὼς μὴ σεβασθῆναι θέλων.

31 Ἄλλο

Εἰ σῶμα Χριστοῦ λαμβάνομεν ἐσθίειν, τούτου πίνοντες αἶμα τὸ ζωηφόρον, πῶς οὐκ ἂν αὐτὸν δεῖξωμεν γεγραμμένον, οὗ καὶ τὸ σῶμα σχηματόγραφτον πέλει; Ὡς μὲν γὰρ ἀπλοῦς, οὐ περιγραφὴν ἔχει· Θεὸς γὰρ ἔστι, παντὸς ἕξωθεν τόπου. Ὡς ἐνδυθεὶς δὲ τὴν καθ' ἡμᾶς οὐσίαν, ἀνθρωπὸς ἔστι, συνθέσει γεγραμμένος, ἔχων ἀφύρτως θάτερον κατ' οὐσίαν ὑποστάσει μιᾷ τε συντεθειμένος. Ὁ τὸν Λόγον τοιῶσδε δοξάζων μάλα πιστὸν πέφηνε θρέμμα τῆς ἐκκλησίας· ἄλλως φρονῶν γὰρ τοῦ Θεοῦ πόρρω θέει.

32 Ἄλλο

Ἐκ μορφοποιῦ χειρὸς ὠραῖσμένην βλέποντες, ἄνδρες, ἐγγραφεῖσαν ἐνθάδε, δρέψασθε καρπὸν ὠφελείας ἀξίως, τὸν νοῦν ἄραντες εἰς τὰς αὐτῶν αἰτίας· ἴσον λόγου γὰρ ἢ γραφῆ βοᾷ μέγα, ὡς· Ἡ τιμὴ μου δόξα τῆς αὐτοψίας, δι' ἣν παρήχθη εἰς ὑπόμνησιν μόνον, φρουροῦσα, φωτίζουσα τοὺς ἐμοὺς φίλους, τοὺς προσκυνεῖν δὲ μὴ θέλοντάς με σχέσει ἀλλοτριοῦσα τῆς ἄνω κληρουχίας.

33 Ἄλλο

Ἄσαρκος ὢν πρὶν Χριστὸς οὐκ ἦν ἐν θεῷ· Θεὸν γὰρ οὐδεὶς, φησὶν, ἀνθρώπων ἴδεν. Ἐπεὶ δὲ σαρκὸς ἐνδιδύσκειται πάχος, ὁ παντὸς ἕξω καὶ χρόνου τε καὶ τόπου, ἀπτὸς, παθητὸς γίνεται τῇ συνθέσει· βρέφος κηθεὶς ἐκ κόρης σπορᾶς ἄνευ αὔξει, διψεῖ πεινεῖ τε καὶ σύμπαν φέρει τῶν ἐν θέσει τε καὶ γραφῇ δεδειγμένων. Πῶς οὖν σὺ λοιπὸν, ὦ παράφρων, ὦ τάλα, οὐ σαρκὶ σεπτῶς Χριστὸν ἐμπεριγράφεις, κατ' εἶδος αὐτοῦ τὴν ὅλην παρουσίαν; Ἄλλ' ἢ μεταγνοὺς πιστὸς ἐκ πλάνης γίνου ἢ τῆς Θεοῦ πόρρωθεν ἀυλῆς ἐκφέρου.

34 Ἄλλο

Ὁ Χριστὸς ἐστὶ τῇ γραφῇ δεδειγμένος, ἐπεὶ βροτὸς πέφηνεν, ὢν Θεὸς φύσει. Ὁ μὴ γὰρ οὕτως προσβλέπειν αὐτὸν θέλων, φαντασματωδῶς σωματοῦσθαι προσλέγει. 35 Εἰς τὴν ἁγίαν Θεοτόκον Ἐν εἰκόνι βλέπων σε, μήτηρ Κυρίου, φόβω πρόσειμι προσκυνεῖν σε καὶ πόθῳ· χάρις γὰρ ὄντως τηλικαύτη σοι πέλει, ὡς τῇ σκιᾷ σου θαυματουργίας βρῦειν.

36 Ἄλλο

Ἐπ' ὠλένης μου μητρόμοιόν μοι βρέφος, τὸν παντάνακτα Χριστόν, ἐγγράφως φέρω, τὸ φῶς ἀπαστράπτοντα τῆς ἀφθαρσίας καὶ κόσμον ἐξαίροντα δαιμόνων πλάνης.

37 Ἄλλο

Σὺ τὸν Θεὸν τεκοῦσα προὔχεις ἀγγέλων· ὃν οὐ δύνανται καὶ γὰρ αὐτοὶ προσβλέπειν, ὡς Υἱὸν αὐτῆ χερσὶν ἀχράντοις φέρεις.

38 Ἄλλο

Μητροπρεπῶς τὸν Υἱὸν ἔγγραπτον φέρω, ὡς ἂν φανεῖη γνήσιον μητρὸς τέκος ὁ πατρομοίως τῆς γραφῆς ἐπηρμένος, ἐπειπερ ἐστὶ διττὸς ἀπρὶξ τὴν φύσιν.

39 Εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ

Ἐξεικόνισμαι, κἂν Θεὸς πέλω φύσει, ἐπειπερ εἶμι καὶ βροτὸς κατ' οὐσίαν· καὶ τῇ σκιᾷ μου προσκυνοῦμαι παντί που, μήπω μερισμὸν τοῦ κλέους προσλαμβάνων.

40 Εἰς τὸν ναὸν τῆς Θεοτόκου

Τῆς Παρθένου τὸν οἶκον ὁ βλέπων νόει· ναὸς γὰρ αὕτη τοῦ Θεοῦ δεδειγμένος, ναοὺς ἑαυτῆς πανταχοῦ γαίης ἔχει.

41 Εἰς ἐνδυτήν

Τὸν Κοσμοποιὸν σωματούμενον βλέπων σὺν τῇ Τεκούσῃ τῇ γραφῇ τῶν εἰκόνων, καταπλάγηθι, πῶς Θεὸς βρέφος πέλει ἅπαντά τε δρᾷ πρὸς βροτῶν

σωτηρίαν· ἴν' εἰς ἑαυτὸν τὴν φθορὰν κατακρίνας τὸ πλάσμα σῶση θεότητος τῷ κράτει· τὸ δὴ φρονοῦσα τῇ Θεητόκῳ φέρει πρὸς λύτρον αὐτῆς τ' ἄνδρὸς ἄχραντον δόμα.

42 Εἰς τὸ κιβούριον τοῦ Προδρόμου

Θείας τραπέζης συγκαλύπτραν με βλέπων Χερουβικὴν νόμιζε ταξιαρχίαν· Χριστὸν γὰρ ἔνδον μυσταγωγεῖσθαι νόει, τὸν τῶν ἄνω τε Δεσπότην καὶ τῶν κάτω.

43 Εἰς τὸ τέμβλον

Θείαν τράπεζαν πρὸ προσώπου σου βλέπων αἰδοῦ τὸ σεπτὸν καὶ ὄλος στήθι φόβῳ.

44 Εἰς τὸ ἅγιον θυσιαστήριον

Φρικτὸν τὸ βῆμα τοῦτο καὶ πλήρες φόβου, ναὸς Θεοῦ φωτεινὸς, ἀγνοῖς ἀπτέος. Πρόσελθε θείως, καὶ μεθέξεις ἀξίως· πῦρ γὰρ τὸ δῶρον τοὺς ἀναξίους φλέγον.

45 Εἰς τοὺς πυλῶνας τοῦ νάρθηκος

Πύλας διάρας τοῦ ναοῦ τῶν ἐνθάδε ἴθι, προσοῖσον πνεῦμα συντετριμμένον· καὶ τοῦτο θῦμα δεκτὸν ἔστι Κυρίῳ.

46 Εἰς τὴν πρώτην εἴσοδον τοῦ ναοῦ

Οἴκου Θεοῦ μέλλοντες εἰσβαίνειν πύλην ἔξω γένοισθε τῆς μέθης τῶν φροντίδων, ἴν' εὐμενῶς εὐροῖτε τὸν κριτὴν ἔσω, λύσεις ὑμῖν διδοῦντα τῶν ὀφλημάτων.

47 Εἰς ναοῦ εἴσοδον· εἰς σταυρόν

Ἔχων με φρουρὸν μὴ πτοοῦ κτύπους φόβων· καυστήρ γὰρ εἰμι φρικτοειδῆς δαιμόνων.

48 Ἐπίγραμμα εἰς σταυροῦς

Ἐφ' ᾧ τυποῦμαι, χώραν οὐ Σατὰν ἔχει· καθεῖλα γὰρ τὸ κράτος αὐτοῦ παντάπαξ.

49 Ἄλλο

Σοῦ τῇ θεᾷ πόρρωθεν ὁ δράκων τρέχει τύπον σε δέρκων τοῦ Θεοπλόκου ξύλου.

50 Ἄλλο

Ὡ σταυρέ, φῶς μου, λάμπε μοι παντὶ χρόνῳ πόρρω διώκων τῆς ψυχῆς μου τὸ σκότος.

51 Ἄλλο

Οὗτος πεπηγὼς ἐν τόπῳ τοῦ Γολγοθᾶ ἦνθησε κόσμῳ ζωτικὴν εὐκαρπίαν.

52 Ἄλλο

Ἐν τῷδε χεῖρας ἐξαπλοῦς ὁ Παντάναξ ἤγειρε κόσμον ἐκ βαράθρου πταισμάτων.

53 Ἄλλο

Χαίροις, τρόπαιον τῆς ἄνω παντευχίας· ἐν σοὶ τέτραπται πᾶσα δαιμόνων φάλαγξ.

54 Ἄλλο

Χαίροις, τρισευλόγητον ἄχραντον ξύλον· ἐν σοὶ πέπαυται τῆς ἀρᾶς ἡ θνητότης.

55 Ἄλλο

Χαίροις, μοναστῶν παντέλαφρον φορτίον· ἐν σοὶ γὰρ αὐτοῖς κοῦφος ὁ Χριστοῦ δρόμος.

56 Ἄλλο

Χαίροις, φυλακτὴρ οὗ παρεδρεύεις τόπου· σκέποις ἀσινῶς τοὺς μένοντας ἐνθάδε.

57 Ἄλλο

Τυπῶν μέ τις, καὶ μόνον ἔμπου δακτύλῳ, εὐθὺς τὸν ἐχθραίνοντα δαίμονα στρέφει.

58 Ἐπιγράμματα μονόστιχα εἰς σταυροῦς

Σταυρὸς βλεπόντων ἀστραπηφόρον σέλας. Σταυρὸς μοναστῶν εὐδρομος σωτηρία. Σταυρὸς φιλούντων ἐνθέως πορνοκτόνος. Σταυρὸς κλαόντων ἐξαλείπτωρ πταισμάτων. Σταυρὸς φιλάγων ἀσφαλέστατος φύλαξ.

59 Ἄλλο

Πᾶς ὁ γράφων με καὶ γράφειν Χριστὸν θέλε, ἐπεὶπερ αὐτὸς συμπλέκταί μοι πάθει· ἐμοῦ γὰρ ἐχθρὸς καὶ καθαιρέτης πέλει ὁ μὴ γράφων ἐκεῖνον, εἰ καὶ με γράφει.

60 Μονόστιχον

Βροτοὺς δαδουχῶ καὶ σκοταρχοῦντας φλέγω.

61 Εἰς τὸν Πρόδρομον

Εἰκὼν ὑπάρχω τοῦ σεβαστοῦ Προδρόμου καὶ τοὺς πόθῳ με προσκνυοῦντας ἀξίως, ὡς εἰς ἐκεῖνον τὴν τιμὴν ποιουμένουσ, σώουσ φυλάττω αἰρετιζόντων πλάνης.

62 Εἰς τὸν ἅγιον Ἰωάννην τὸν Θεολόγον

Βροντῆς τὸν υἰόν, ἀστραπὴν τὴν τοῦ Λόγου, ὁρῶν σε γραπτὸν φωτιοῦμαι τοὺς νόας· σὺ γὰρ προσάψας πυρσὸν ἀφθάστων λόγων φθάνεις λύσαι τὸν κόσμον ἐκ σκότους πλάνης.

63 Εἰς τὸν ἅγιον Παῦλον τὸν ἀπόστολον

Χαίροις, δοχεῖον γνώσεωσ Θεοῦ μέγα, ἐξ οὗ τὰ θεῖα πάντεσ ἀντλοῦσι σφόδρα· ἐκ γὰρ πλάνης σὺ κόσμον ἐκσπάσασ ὄλον εἰς ὕψοσ ἤλθεσ, οὐρανὸν τρίτον φθάσασ.

64 Εἰς τὸν ἅγιον Ζαχαρίαν

Σὺ τῶν προφητῶν τὸν μέγιστον ἀυγάσασ Θεοῦ προφήτεσ χρηματίζεις καὶ θύτεσ· καρπὸν δὲ θεῖον προσφέρων τῷ Δεσπότῃ θύῃ μαχαίρα πρὸ τραπέζεσ Κυρίου.

65 Εἰς τὸν ἅγιον Διονύσιον

Πολὺσ τὰ θεῖα χρηματίζων, τρισμάκαρ, τοὺσ ἀγγέλουσ σὺ μυστικῶσ διαγράφεις· καὶ συμπεραίνων πᾶσαν ἱεραρχίαν τὸν κόσμον ἔνθεν δογμάτων πληροῖσ πλάτει.

66 Εἰς τὸν ἅγιον Βασίλειον

Ἦστραψασ αἴγλη τοῦ φαεινοῦ σου βίου καὶ φαιδρύνεις τὸν κόσμον ἔργοισ καὶ λόγοισ· λαβὼν δὲ τὰσ κλεῖσ καὐτὸσ ὡσ Πέτροσ νέοσ φύλαξ ὑπάρχεισ τῆσ πάσησ ἐκκλησίασ.

67 Εἰς τὸν ἅγιον Γρηγόριον τὸν Θεολόγον

Βροντῶν τὰ θεῖα τῇ βοῇ τῶν δογμάτων ἤχησασ ὄντωσ τὴν ὑπουρανόν, μάκαρ· καὶ πάσασ ἀπρίξ μωράνασ τὰσ αἰρέσεισ τὸν κόσμον ἐστήριξασ ἐν τοῖσ σοῖσ λόγοισ. 68 Εἰς τὸν ἅγιον Γρηγόριον τὸν Θαυματουργόν Ὡσ ἡλίόσ τισ ἐν βίῳ λάμψασ

10

μέγας διασκεδάσεις νύκτα τῆς μοχθηρίας· καὶ θαυματουργῶν τῶν προσευχῶν τῷ φάει ἀπεκδιώκεις δαιμόνων σμήνη, πάτερ. 69 Εἰς τὸν ἅγιον Ἐπιφάνιον Ἐωσφόρον σε πράξεως ἢ λαμπρότης ἔδειξεν ὕψει τῶν μεγίστων θαυμάτων, ἐξ ἧς τὰ ρεῖθρα πλημμυρῶν τῶν δογμάτων πάντων θρίαμβος αἰρετιζόντων πέλεις.

70 Εἰς τὸν ἅγιον Ἰγνάτιον τὸν Θεοφόρον

Ἔχων ἔρωτα Χριστὸν ἐν σῇ καρδίᾳ ἀποστόλων σύσκητος ὥφθης, τρισμακάρο· ἄθλοις δὲ θερμοῖς ἐκφλογίζων τὴν πλάνην ἐπιστολαῖς σου Παῦλος ἄλλός τις πέλεις.

71 Εἰς τὸν ἅγιον Ἀθανάσιον

Τίς τοὺς ἀγῶνας τῶν πόνων τῶν σῶν φράσει, ὦ πενταθλητά, τῶν διδασκάλων κλέος; Ὑπὲρ Θεοῦ γὰρ ὡς γίγας δραμῶν μέγας στεφηφορῶν καθεῖλες ἐχθροὺς παγκάκους.

72 Εἰς τὸν Χρυσόστομον

Πηγὴν ἄληκτον παγχρύσων λόγων βλύσας ὄλην κατάρδεις τὴν ὑφήλιον, μάκαρ· θύρας δ' ἀνοίγων τοῖς βροτοῖς σωτηρίας εἰς οὐρανοὺς τὸν κόσμον ἐκπέμπεις ὄλον.

73 Εἰς τὸν ἅγιον Κύριλλον

Θησαυρίσας τὰ θεῖα ποικιλοτρόπως ἐπλούτισας τὸν κόσμον ἐνθέοις λόγοις· καὶ τὰς βεβήλους αἰρέσεις κατασπάσας κήρυξ πέφηνας ὀρθοδόξων δογμάτων.

74 Εἰς τὸν ἅγιον Γρηγόριον τὸν Νύσης

Βρύων ἄβυσσον παγγλύκων λόγων, μάκαρ, πᾶσαν νοητῶς ἐξετίναξας πλάνην· καὶ χρηματίζων Μωϋσῆς ἄλλος μέγας ἄγεις ἄριστα τὸν λεῶν τοῦ Κυρίου.

75 Εἰς τὸν ἅγιον Θεόδωρον τὸν Σικεώτην

Θεοῦ σὺ δῶρον τοῖς βροτοῖς δοθεὶς μέγα ἅπαν καθεῖλες δαιμόνων στίφος, πάτερ· λάμπας γὰρ εὐθὺς ὡς ἑῷος φωσφόρος ἰσαγγελος πέφηνας ὕψει τοῦ βίου.

76 Εἰς τὸν ἅγιον Ἀντώνιον

Στύλος πυρὸς πέφηνας αἴγλη τοῦ βίου κόσμον ποδηγῶν εἰς τρίβον σωτηρίας· τῶν δαιμόνων δὲ τὰς φάλαγγας περνίσας ἔρημον ῥέκεις, ὡς Ἐδέμ τις ἀγγέλων.

77 Εἰς τὸν ἅγιον Ἰλαρίωνα

Τῇ λαμπρότητι τοῦ φαεινοῦ σου βίου ἑωσφόρος τὸ πρωῖ λάμπων σὺ πέλεις· καὶ θαυμάτων ἀκτίσι κόσμον φαιδρύνων ζόφον διώκεις βλαπτικὸν τῶν δαιμόνων.

78 Εἰς τὸν ἅγιον Εὐθύμιον

Σὺ τὴν ἔρημον εἰργάσω Θεοῦ πόλιν· πυκνοῖς γὰρ αὐτὴν πλήθει Χριστοφρόνων· βολαῖς ἀπαστράψας δὲ ταῖς τῶν θαυμάτων τὸν πάντα κόσμον φαιδρύνεις ὡς φωσφόρος.

79 Εἰς τὸν ἅγιον Σάβαν

Ἦρωσας ὄντως τὴν ἔρημον τοῖς πόνοις ὠραιότατα ποικίλων ἔργων βρίθων· πλήσας δὲ ταύτην τῶν νοητῶν ἀστέρων ὡς ἥλιός τις ἐν μέσῳ τούτων θέεις.

80 Εἰς τὸν ἅγιον Δαλμάτον

Ἐξ ἡλίου τις ἀυγάσας ἀστὴρ μέγας λάμπεις σὺν αὐτῷ παμφαεῖς εὐπραξίας· ἔρεισμα † δ' ἂν φύναντες † ὀρθοδοξίας μανδραρχαῖζεις τῶν μοναστῶν πατρόθεν.

81 Εἰς τὸν ἅγιον Παχώμιον

Τὸν Ἀβραάμ πως ἐκμιμούμενος, μάκαρ, πολλῶν πατὴρ γέγονας, ὧν χρυσοῦν γένος· ἐξ ἀγγέλου δὲ μυσταγωγίας φέρων τῷ σῶ λεῶ τέθεικας, ὡς Μωσῆς, νόμους.

82 Εἰς τὸν ἅγιον Ἀρσένιον

Τῶν δακρύων σου τὴν ψυχὴν ἄρδων χύσει καρποὺς ἀνεβλάστησας ἀφθάρτους μάλα· εὐχαῖς δὲ λαμπραῖς προσλαλῶν Θεῷ σφόδρα τῶν ἡσυχαστῶν ἄγγελος πέλεις μέγας.

83 Εἰς τὸν ἅγιον Θεοδόσιον

Ὡς οὐρανὸν ὑψηλὸν ἐκτείνας βίον κατάστερος πέφηνας ἐν πλήθει τέκνων· τὰς ἀστραπὰς δὲ πληθύνων τῶν θαυμάτων ἐσκόρπισας παντοῖα δαιμόνων νέφη.

84 Εἰς τὸν ὄσιον Δῖον

Ταῖς λαμπρότησι τῶν θεαυγῶν σου τρόπων ἐκ τῆς ἐώας φαιδρὸς ἀστὴρ ἐκθέεις· καὶ φωτίσας ἄριστα τὴν Βυζαντίδα πρῶτος μοναστῶν ποιμνιρχεῖς ἀξίως.

85 Εἰς τὸν ἅγιον Χριστοφόρον

Οἰκεῖον αἶμα τῷ Θεῷ δούς ἀντέχει ὁ Χριστόμαρτυς, Χριστόφρων, Χριστοφόρος, κρήνην χέουσαν θαυματουργίας ῥύσιν, ἥνπερ πίνοντες οἱ νοσοῦντες βηχίον καταψύχουσι τοῦ πάθους, δίψης δίκην, μάλισθ' ὅτ' ἂν φοιτῶσι πιστῶς ἐνθάδε. 86 Εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἀγίου ἀποστόλου Πέτρου Ἰωπερ δέδωκας, Χριστέ, τὰς κλεῖς τῶν ἄνω, ἔδειμα τούτῳ τόνδε τὸν δόμον κάτω.

87 Εἰς τὸν ἅγιον Ἀνδρέαν τὸν ἀπόστολον

Ὡ πρωτόκλητε, τῶν ἀποστόλων κλέος, ὁ παμμέγιστος τῶν πατρῶν φαεσφόρος, τὸν σὸν λεῶν φύλαττε σὺν τῷ ποιμένι.

88 Εἰς τὸν ναὸν τοῦ Χρυσοστόμου

Τοῖς τὸν σὸν οἶκον παμπόθως ἐγερκόσιν πρεσβευτικὴν πρόσνειμε δωρεάν, πάτερ.

89 Εἰς τὸν ναὸν τῆς πανευφήμου <Εὐφνμίας>

Τοὺς ἐκ πόθου σου τὸν ναὸν δειμαμένους, μάρτυς, φύλαττε πημονῆς ἐλευθέρους.

90 Εἰς τὸ Τετρακάμαρον

Θαυμαστὸν ὥφθης ἔργον, ὠραῖον πάνυ· ὡς ἐμψύχῳ δὲ προσλέλεγμαι σοι, νεῶς· φέρεις γὰρ ἔνδον εἰκόνων θεωρίαν, ἄρρητον ὄψιν τῶν ἄνω θεαμάτων. Αὐτὸν δέχοιο, τῶν ἀποστόλων κλέος, Εὐαγγελιστὰ παμμάκαρ, Θεολόγε· καὶ τοῖς πόθῳ σοι τοῦτον ἐξηγερκόσιν χάριν παράσχου καὶ λύσιν τῶν πταισμάτων.

91 Εἰς τὸν ναὸν τῆς ἁγίας Θεοτόκου εἰς τὸν Τρίτωνα

Ἡ πᾶσιν ἐγγὺς εἰς βοήθειαν τάχους, τὸν πλοῦν διευθέτησον, ὧν θερμῶς ἔχεις, προσκειμένων σοι ταῖς λιταῖς σου, Παρθένε.

92 Εἰς ῥάκκος ἱστορισμένον

Φρικτὸν τὸ θαῦμα, Χριστὸν ἐν γραφῇ βλέπειν, δράσαντα πάντα πρὸς βροτῶν σωτηρίαν· ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς αὐτὸς ὥφθη γὰρ ξένως, ἄσαρκος ἐλθὼν καὶ βροτὸς βαίνων ἄνω. Μνήμης χάριν δὲ προσφέρει δῶρον τόδε ὁ κλεινὸς ὄντως Συμεὼν τῷ Δεσπότῃ.

93 Εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ

Ὁ Χριστὸς εἰμι, τῇ γραφῇ δεδειγμένος· καὶ τὸν πεποιθῶς εἰκονουργήσαντά με, ὡς αἴρεσιν μισοῦντα τῶν ἐναντίων, Λέοντα Πατρίκιον, ἐν πᾶσι σκέπω.

94 Εἰς ἔγκλειστον

Ἐγκλειστός ἐστιν, ὃς παθῶν ἕξω μένων ὄλην καθεῖρξε πρὸς Θεὸν τὴν καρδίαν· κλείων λογισμούς, τοὺς γυρευτὰς τῆς πλάνης, νοῦν αὐτε πέμπων ταῖς ἄνω θεωρίαις, ἔχων προσευχὴν καυστικὴν τῶν δαιμόνων, φέρων σιωπὴν μυσταγωγοῦσαν βάθη, ψυχὴν ἄθλιπτον ἐν χαρᾷ τῶν ἐλπίδων, ἔργον τε χειρῶν καὶ

κόπον λαιμοῦ τόνω, ὥδην ἄπαυστον, πνεῦμα συντετριμμένον· οὕτως ἀνοίγων ἀγγελοπρεπεῖ θεὰ ἀκτινολαμπεῖ τοὺς ὀρῶντας ἐνθέως· λέγων μὲν οὐδὲν τῶν ἀχρήστων εἰς γέλωσ, ἀλλ' ὅπερ ἔστιν ὠφελεῖσθαι τὸν ξένον, καὶ ταῦτα φεύγων· μακρορημεῖν εἰς κόρον. Ἄν οὖν δύνη, πρὸς ταῦτα σωστικῶς τρέχεις, εἰ μὴ δέ, φεύγοις εἰς βίον ζώντων ἅμα, ἐν ᾧ πλειόνως τοὺς ἀγῶνας λαμπρύνεις.

95 Εἰς εὖ βιοῦντα

Σώφρων κράτιστος, ὃς Θεοῦ βιοῖ φόβω. Ψυχῆς κάθαρσις κρείσσω ἢ πλοῦτος ῥέων.

96 Εἰς μοναχοῦς, δακτυλικὸς καὶ ἔλεγείος

[Χαίρετε ἄνδρες ἀριστεές, τοῦ Ἀχιλῆος ὑπερθεν· κτεῖναι μὲν Ἐκτορα οὗτος κρατερόν ξιφέρη, οἱ δέ, μοναζόντων θωρηξάμενοι πολιτείαν, χεῖρε λαβόντες ἄορ εὐπειθοῦς τῆς ὄσιας, σφάζατε τὸν Βελίαρ, σκότεος μεγαλούχεα νοῦα· ἔνθεν ἀπήρακατε εἰς οὐρανὸν ἀθλοφόρος, δερματίδα προσαφέντες τάνθάδε τὴν νεκρὰν μόνον.]

97 Ἐπίγραμμα εἰς ἑαυτὸν Ψυχὴ ταπεινή,

δεῦρό μοι, δέξαι λόγον. Ὁ καιρὸς ὀξὺς ὡς δρομεὺς διατρέχων, ἐγγὺς τὸ τέρμα, καὶ παρελθεῖν οὐκ ἔνι. Μὴ δὴ κάμοιμεν ταῖς ματαίαις φροντίσιν, ἀντλοῦντες ὄντως εἰς πίθον τετρημένον, ξαίνοντες εἰς πῦρ, ὡς γελοιωδῶς ἔχει· ἀλλ' εἴ τι θεῖον, εἴ τι σωστικὸν πέλει, ταῦτα σκοποῦντες καὶ διώκοντες πόθω, ὡς ἂν παρασταίημεν ἐν παρρησίᾳ τῶ τῶν ἀπάντων καὶ Κριτῆ καὶ Δεσπότῃ, τὸ πῦρ φυγόντες τῆς Γεέννης, ὡς γράφει, καὶ προστρέχοντες τῶ παναρρήτῳ φάει.

98 Ἐπίγραμμα ἐν τῇ φυλακῇ τῆς Χαλκίτου

Ξένος Θεοῦ πέφηνεν, ὅστις οὐ ξένα ἔχει τὰ τῆδε πάντα τῶν ἄνω σχέσει· οὕτω γὰρ ὀφθῆ δεσπότης πῶς τῶν κάτω. 99 Ἐν τῇ αὐτῇ φυλακῇ Ἔσχεσ με, κέλλα, τὸν ξένον, παρ' ἐλπίδα· εὖρον δ' ἐγὼ σε φιλάτην παροικίαν. Βυζαντίς ἢ πόλις με βάλλει κάνθάδε, λαθοῦσα ταύτη προσπαθείας ἐξάγει.

100 Ἐν τῇ αὐτῇ φρουρᾷ

Ἐμοὶ τὸ σῶμα φρουρὰ καὶ μόνον πέλει· τόπος δὲ πᾶς τις ἐξ ἴσου δεδομένος· πάμπαν Θεοῦ γάρ, οὗ πάροικος τυγχάνω.

101 Ἐν τῇ αὐτῇ εἰρκτῇ

Ὄραν καθ' ὥραν τοῦ βίου τέλος σκόπει, καὶ μακρὰν ἐκ σοῦ τὴν ἀκηδῖαν βλέποις· τῶν δαιμόνων γὰρ τὸ λέγειν· Ἔως πότε; καὶ μὴ τὸ δόξει τεθνάναι καθ' ἡμέραν.

102 Ἐπίγραμμα εἰς τὰς φάνας

Δοχεῖόν εἰμι τῆς ἀκοιμήτου φάνης ὑπερφαεῖς τὰς αὐγὰς ἐν ψυχαῖς φέρον. ἽΩ
λαμπαδοῦχε τοῦ τριλαμποῦς ἡλίου, ἄστραψον ἡμῖν φέγγος ἀστραπῆς πλέον. Φωτός
με τεύξας, ὁ προσοίσας δ' εὐχάδε, εὐροις μ' ἐκεῖθεν λάμψιν ἀρρήτου φάους.

103 Πρὸς τὸ ἐπιμελῶς ἀναγιγνώσκειν τὰ ἐν τοῖς τοίχοις

Γνώθι παριῶν τῶν ἀναγράπτων μέρος· θεῖον γὰρ οὐδὲν ῥῆμά σοι παροπτέον.

104 Ἐπίγραμμα εἰς οἶκον γυναικῶν φιλοξένων

Σπλάγχνοις ξενισμῶν εὐρυχωροῦσαι λίαν, ὥσπερ τις ἄλλος Ἀβραάμ
πατροκράτωρ, αἱ δεσποτοῦσαι τῆσδε τῆς παροικίας πλήθος μοναστῶν δεξιοῦνται σὺν
πόθῳ, μισοξενούντων τὸ στενόψυχον πάθος καταισχύνουσαι τῇ πολυσπλάγχνω
σχέσει καὶ τὴν ἄνωθεν κτώμεναι σκηπτουχίαν.

105α Ἐπίγραμμα εἰς ξένου

Χριστὸν ξενίζει πᾶς διατρέφων ξένους· δι' ὃ προθύμως τῆδε τοὺς
ξενουμένους μάλα τρέφοιτε, καὶ τραφήσεσθε ξένως. εἴργειν δοκοῦσα τὴν ἐμὴν
γλῶσσαν σφάλειν· οὐ γὰρ Θεοῦ δεσμῖν τις ἰσχύει λόγον, δι' ὃν με φρουρεῖς τῆδε,
Βυζαντίς, πάλαι. Ἐπίγραμμα εἰς τινὰ τόπον τερπνόν Ὡραῖος εἶδει καὶ καλὸς τῇ
συνθέσει ὁ τῆδε χώρος τέρψιν ἐμποιεῖν ἔχων. Ὅμως γε τερπνὸν οὐδὲν εἰς ἅπαν
πέλει, ὅτ' ἂν κρίνοιτο πρὸς Θεοῦ θεωρίαν. Αὐτὸς γὰρ ἐστὶν ἡ πανώραιος θεά, ἡ
παμφαῆς τε καὶ διαρκῆς τερπνότης, οὐπὲρ τὸ φίλτρον εἴ τις ἐκλάβοι ζέων, σβέννουσι
πᾶσαν τὴν ἐπίχθονον σχέσιν καὶ πυρποληθεὶς ἐνθέως τὴν καρδίαν ἐκεῖ ποθοίη
προσφθάσαι καὶ προσμένειν, ὅπου θεαυγεῖ τὸ τρισήλιον κράτος, ἔνθα τρυφῶσι τῶν
δικαίων τὰ στίφη. Εἰς ἰάμβους, συγγραφὴ τῶν τεττάρων γνοὺς γνώμας αὐτε καὶ
φράσεις ἤσθην ἀληθῶς τοῦ κατευγλωτισμένου, ὡς τετραήχους ὄργανου
μελουργίας εἰς πατρικόν πως ὕμνον ἐξηρητισμένου. Ἐπίγραμμα εἰς τάφους Ὁ χώρος
οὗτος μνημάτων ἕρκος πέλων πότμου γενέσθω μνηματισμός σοι, φίλε. Καί γε
στενάξας ἐννοήθητι τρόμῳ, ὡς μικρὸν ἤδη, καὶ παρέρχη τοῦ βίου, ἐκεῖ πορευθεὶς, οὐ
μενεῖς αἰωνίως, ἐκεῖ καταστάς, ἔνθα τῶν ἔργων κρίσις· ἂν ταῦτα δέξῃ, κερδανεῖς
ψυχῆς φάος. Εἰς τὴν ἀδελφὴν Οὗτος τάφος σου καὶ δρόμου παντὸς πέρας· ἔνθεν
μένεις τὸν Χριστόν, ὑπαντᾷ φόβῳ. Φεῦ· πῶς, ἀδελφή, προὔλαβες κάγῳ μένω; Ποῦ
μὲν παρῶκεις, ποῦ δὲ θάπτῃ, πῶς δέ τοι; †Οὐπω φοβῆ τῶν τῆδ' ἐκ τ' ἐνυπνίων, † νύξ
ἐστὶν οὐ γὰρ, ἡμέρας δ' ἐκεῖ κρίσις. Μή μοι λάθοιο, πρὸς Θεόν, δ' εἴ σοι λόγος,
Χριστῷ παρελθεῖν τὸν πολύστροφον βίον. Ἐπιτάφιος εἰς κοσμικοῦς ἽΩ πικρὲ τύμβε,
συμπεραστὰ τοῦ βίου, σὺν Εὐφροσύνη καὶ Μαρίαν νῦν ἔχεις, νύμφην μὲν οὖσαν
τῆσδε τῆς πατρικίας, τιμωμένην δὲ τῶν μεγίστων ἀξία τοῦ τὴν σπάθην ἐπ' ὤμων ἐν
πρώτοις φέρειν, ἐσθλὴν γυναῖκα, τ' ἀνδρὶ προσφιλεστάτην, οἰκουρὸν αὐτε καὶ
φιλέντολον πάνυ, ἦθει καλλίστην, εὐκλεεστάτην γένει, νεωστὶ τὸν παρόντα
λείπουσαν βίον πρὸς εἰκοσιτρεῖς ἐν τρισὶ ζωῆς χρόνοις, ἦνπερ μεθῆκε Χριστὸς ἐκ
φθορᾶς ἄνω, ἀλλὰ γε συντάξοιεν ἐν ζώντων μέρει ταύτης τὸ πνεῦμα τῶν ὄλων ὁ
Δεσπότης.

106 Εἰς μοναστήριον ἀνδρῶν

Θεοῦ πόλιν τις εἰ καλοίη τὸν τόπον, οὐκ ἂν διαπταίσειε τῆς θεωρίας· ὄρας γάρ, αὐτὸν κυκλικῶς διαβλέπων, ναοὺς φαινοῦς, ὠραῖσμένους ἄγαν, οἴκους ἐπ' οἴκους, καλλισυνθέτους λίαν, κήπους, φυτείας, ὡς Ἐδὲμ κεκασμένους, πᾶν, εἴ τι, τούτοις τερπνοειδῶς ἐμπρέπον· ἀνθ' ὧν, θεωρῆ, δόξασον Θεοφρόνως μεμνημένος Λέοντος ἀξιοχρέως, τοῦ κτισματουργοῦ σὺν Θεῶ τῶν ἐνθάδε.

107 Εἰς τὸ δοχεῖον τῆς αὐτῆς μονῆς

Μονῆς ἀγαστῆς, τῆς καλουμένης Νέας, δοχεῖόν εἰμι καὶ προαύλιον ξένον, πολλοὺς ξενίζον εἰς ἄμειψιν αἰσίαν Λέοντος ἐσθλοῦ, δεσπότη τῶν ἐνθάδε.

108 Εἰς τὸ αὐτό

Ἦδε ξενισθεῖς δεξιᾷ προμηθεῖα ἀντίξενον φέροιμι δῶρον ὁ ξένος, ὧν εὐποροίην τὸ κράτιστον εὖ μάλα· ὁμοῦ σὺν εὐχαῖς τούσδε τέτταρας στίχους.

109 Εἰς τάφους

Τὸ τερπνὸν εἰδῶς καὶ σκιῶδες τοῦ βίου Λέων ἔγωγε, τῆς μονῆς ὁ συστάτης, καλὸν τέτευχα τοῖς φιληλίοις τέγος, τὸ τῆδε δῶμα τέρματος μνήμην φέρον· ἅπας γὰρ ἐσθλὸς θανάτου μεμνημένος φῶς εἰσδέχοιτο καὶ παρέρχεται σκότους.

110 Ἄλλο

Ἦ τύμβε πικρὲ τῶν βίου γλυκυμάτων, πάντας κατασπῶν οὐκ ἐπαρκεῖ χορτάσαι· μικροὺς, μεγίστους, ὀλβίους, ἀνεστίους, σοφοὺς, ἀμύστους, δυσπροσώπους, εὐθέτους, ὄλους ἀλήθων τέφραν ἴσχεις ἐξ ἴσου, μηδὲν φέροντας ἢ μόνον τὰ πρακτέα, ἅπερ παραστῆ τῷ Θεοῦ κριτηρίῳ· εἰ μὲν κράτιστα, δόξα τῷ κεκτημένῳ· εἰ δ' αὖ κάκιστα, φεῦ τε τῷ φαυλοπράτῃ. Ἄνθρωπε, λοιπὸν πρόσσχες, οἶόν σοι μένει.

111 Ἐπίγραμμα εἰς Στέφανον

Ἦδε Στέφανος ἐγκατέκλεισεν δέμας εἰκοστόπεμπτον ἐν βίῳ ζήσας χρόνον· ράδαμνος εὐθὺς ἀμφικαλλῆς διττόθεν, ἐξ εὐγενοῦς μὲν αἵματος διαπρέπων, ἐλὼν δὲ ράβδον ἐξ ἀνακτόρων κλέους, πᾶσι ποθητὸς χρηστότητι τῶν τρόπων, γυναῖκα μὴ γνοὺς, ἀλλὰ παρθένος μένων, ὄνπερ προμηθῶς, ἐξ ἀκανθῶν ὡς ρόδον, τοῦ τῆδε κόσμου Χριστὸς ἐξάρας τάχει ἔχει σὺν ἄλλοις δεξιᾷ χειρὶ στέφων.

112 Εἰς οἰκίαν

Οἶκος δέδειγμα τερπνοειδῆς εὖ μάλα ἀνδρὸς κρατίστου καὶ πανευφήμου λίαν, ὃς καὶ νεουργεῖ τὴν ὅλην μονὴν πόθῳ Θεῶ προσοίσας λύτρον ἀνθ' ἀμαρτᾶδων.

113 Εἰς κοιμηθέντα

Ἦδε, προελθὼν, ἐντέθαπται τῷ τάφῳ Θεοφύλακτος, ὁ τρισόλβιος μέροςψ, εὐνοῦχος μὲν ὢν, ἀλλὰ δεξιοῦ γένους, εὐόπτος ἤλιξ, εὐσεβὴς γε καὶ μάλα, ὃς πρωτοβαθρεῖ ἐν σπαθαρίων στάσει ἐν μακρότησιν ἡμερῶν ἀνακτόρων. Τὸν τῆδε ναὸν καὶ μονὴν παναισίαν ἤγειρε τερπνῶς τῷ Θεῷ καὶ Δεσπότῃ εἰς λύτρον αὐτοῦ πταισμάτων τῶν ἐν βίῳ.

114 Εἰς Ἴγνας,

τὴν μονὴν Λέων ὁ κλεινὸς καὶ κράτιστος ἀνδράσιν τμηθεὶς συνεύνου Χριστοσυμπλόκῳ πόθῳ εἶλε μονήρους τὸν τρισόλβιον βίον, ὡς προξενοῦντα τὴν ἄνω κληρουχίαν, ὅλην προσάξας τῷ Θεῷ τὴν οἰκίαν, μονὴν γυναικῶν χρηματίζειν αἰσίαν, καὶ τερματισμῷ τοῦ Θεοκλεοῦς δρόμου † ὤδη † τέθαπται προσμένων τὴν ἡμέραν, ἐν ἧπερ ἤξει Χριστὸς εἰς πάντων κρίσιν.

115 Εἰς τὴν αὐτοῦ σύμβιον Ἄννης

τὸ σῆμα συμφυῶς ὧδε βλέπεις, ὡς τῷ συνεύνῳ συμφρονησάσης ἴσα, παθεῖν χωρισμὸν εἵνεκα Χριστοῦ μάλα καὶ τὸν μονήρους ἀσπάσασθαι σὺν τέκνοις βίον φαινὸν οὐρανοκτῆτου κλέους, ὅθεν γε καὶ αὐτὴ προσμένει τὴν ἐλπίδα, πρὸς Χριστὸν αὐτὸν οὐρανοδρομεῖν τότε, ὅτ' ἄνπερ ἤξει τοῦ κρίναι βροτοῦς ὅλους.

116 Εἰς κοιμηθεῖσαν

Ἐσθλή γυναικῶν ἐν τε πίστει καὶ βίῳ ἢ τῆδε θεῖσα τὸ κλεῶδες σαρκίον καὶ πνεῦμα δοῦσα τῷ Θεῷ καὶ Δεσπότῃ, ὃς εὐδόκησεν Εὐδοκίαν εἰκότως ταύτην καλεῖσθαι τῷ φερωνύμῳ τρόπῳ, ὡς εὐδοκηθεῖσάν γε παγκάλως τρόποις, σὺν ἀνδρὶ κλεινῷ σεμνὸν ἐξοῖσαι βίον κὰν τῷ τελευτᾶν εὐοδοθεῖσαν κλίνει πρὸς πίστιν ὀρθὴν τὸν φύσαντα πατέρα.

117 Εἰς κοιμηθεῖσαν

Εὐχρηστον ὄντως σκεῦος ἡγιασμένον ἰσοστατοῦν γε χρυσοκολλήτῳ στέφει ῥαντοῖς καλοῖσι μαργάροις ἠὺγασμένῳ ἢ τῆδε θεῖσα τὸ τρισόλβιον δέμας· νέου γὰρ ἀνδρὸς ἐκτομὴν ὑποστάσα, ἥρωος ἄλλου τῷ σθένει καὶ τῷ κλέει –πρὸς Ἀρμενίας τοῖν δυοῖν ὠρμημένων–, ἄριστον ἦδε τοῦτο κέκρικεν μάλα, τὰ πάντα δοῦναι τῷ Θεῷ καὶ Δεσπότῃ, ῥακοστολεῖν δὲ τῷ μοναστικῷ τρόπῳ. Ἦτοι κράτιστα τοιγαροῦν ἐν τῷ βίῳ κόσμον φέρουσα τὴν ταπεινὴν καρδίαν, ἰσοσμάρραγον τὴν ῥοὴν τῶν δακρύων, ἄγρυπνον ὄμμα καὶ προσευχὴν ὡς φάος· ταύτη τελειοῖ καὶ γε θείως τὸν δρόμον ἀπροσπέλαστον αἰρετιζόντων πλάνῃ· διπλοῦν δὲ δῶρον τῷ Θεῷ προσηγμένη ἔχει τὸ χαίρειν σὺν δικαίοις εἰς ἅπαν.

118 Τῆ αὐτῆ

Ὁ χῶρος ἐσθλός· καὶ γὰρ Εἰρήνης τάφος εἰρηνοποιὸν πρὸς Θεὸν σχούσης βίον.

119 Εἰς Διονύσιον

Τάφος πέφηνα Διονυσίου μάλα, ξένου μοναστοῦ, πυκτικοῦ, κατηκόου, πολλοὺς δραμόντος ὀρθοδοξίας δρόμους καὶ μαρτύραθλον ἑξαποίσαντος τέλος.

120 Εἰς εἴσοδον μοναστηρίου

Ἄννης ἀπαρχὴ τῷ Θεῷ καὶ Δεσπότῃ ἢ τῇδε μάνδρα καὶ μονὴ σεβασμία ἔπωνυμοῦσα τῆς πανάγνου Παρθένου καὶ παρθένους φέρουσα νυμφιοκλέως, ἀσκητικῶς ζῆν, ἐνθέως διαπρέπειν ὑπὲρ τε λύτρον τῶν ὄλων ἀμαρτάδων αὐτῆς γε ταύτης καὶ Λέοντος συζύγου, μεθ' ὧν Ἰωάννου τε, φιλάτου τέκνου.

121 Εἰς Θεόφιλον διάκονον

Πολλὴ πρόσεστιν ἢ σεβαστὴ σοι χάρις, ὅτι πρὸς ἡμῶν οὐδὲν ἐσχηκυῖά τι, εἰ μὴ προσευχῶν τῶν ἀμαρτωλῶν γέρας, οὕτω πέπαυται προσφέρειν ἡμῖν δόσεις, ἄσπερ λαβόντες καὶ πάλιν φιλοφρόνως προσοίσομέν σοι τῷ φίλῳ τὰ τῶν φίλων.

122 Εἰς Πάμφιλον τὸν Τριμαλέθοντα

Ψυχοφθόρος θῆρ Πάμφιλος δειχθεὶς νέος ἐξωστρακίσθη τῆς μονῆς τοῦ Προδρόμου.

123 Ἐπιστολὴ πρὸς γραμματικόν

Τῇ τριστίχῳ σου χρυσομαργάρῳ φράσει σμαραγδότιμον ἀντεπεξάγω χρέος· αὐτὸς δ' ἄδοις μοι μουσικοπρεπῶς πάλιν.

124 Ἐπίγραμμα εἰς τὸν ὄσιον πατέρα ἡμῶν Θεόδωρον

[Δῶρον ἀειζώοιο Θεοῦ, μέγαλοιο ἄνακτος, ἡμερόεν, περίπυστον ἐπ' εὐλαβῆ βιότοιο, οὕνομα Θεόδωρος, ποιμένης ἡγεύμενος ἦκεν· νωλεμέως νυχίησι λιτῆς ἰδὲ τάξεσιν ἄλλαις ὑμνοπόλων Θεότευκτον ἀγήνορα ὤρσεν ἀοιδὴν Στουδίου, ἢ κλήζουσιν ἀριπρεπέ' ὄλβιον οἶκον, ἱρὸν Ἰωάννοιο, Χριστοῦ Προδρόμοιο σοφοῖο, ὃν κεν ἐπ' ἐσθλοῖσι πλησεν πλείστης χαρίτεσσι, στερρῆς σωφροσύνησι καὶ ἀγνείης φαέεσσιν. Ἀλκιμόεντ', ἀπέλεθρα παρέσχετο ἤθεα πᾶσιν νυκτινόμων παθέων αἴσχους ἀπάνευθεν ἐόντα· ἀγλαΐης φαέων δὲ ἀνάπλεα, πάμπαν ἀγητὰ τοῖσι μυῖσκομένοισι διδάγματα Θειοκέλευστα. Ὀκριόεντ' ἀπόερσεν, ἀερσιπότητα δὲ εἶλεν λευγαλέου καμάτοιο, βαρυζυγέος δέ τε ἄχθους, ἴθματ' ἔχειν πτερόεντα πρὸς οὐρανὸν ἀστερόεντα, ὡς ἄρα Χριστὸς ἔλεξε, βροτῶν πολυόλβος ἀρωγός, ἰστίον ὀξυπόρον, περιδέξιον ἄλματι λαμπρῷ. Τοῦδ' ἄπο ἄλλος ἔηκεν, Ἀνατόλιός τις ἀμύμων, ᾧ ἔνι ναιετᾶεσκεν ἀγαυὸν Θεῖον ἄημα, ἰκόμενος Λυδίηθε μετ' ἄλλους ἡγεμονῆας. Οὗτος ἀριφραδέως δέμας ἤραρε νῶ Θεολαμπεῖ μαστεύων Χριστοῖο φαάντατα ἴχνια φαιδρά, οἷα Θεοῖο λάτρις πράξει βιότητι τ' ἀρίστη, πᾶσιν ἐπ' εὐλαβῆ διαπρύσιος οἶος ὁ πρῶτος· ἀτρεκεῖην κραδίηφι σὺν ἀγνεΐῃ φορέεσκε τρισσοφαοῦς Θεότητος ἐὼν

πολύαινος έραστής, ρωμαλέως τελέθων περ άγακλέα πᾶσαν έφετμήν ίχνια
παντοδαπών χαρίτων Θεοειδέος ὄλβου, δῶρον ἔχων άρετάς, περικαλλέα είματα
λαμπρά, ίσοφαή φύτλης Θεοειδέος ούρανίοιο.]